

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **V. T. B.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
739 21 Vyšní Lhoty 234

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2025, č. j. OAM-1530/BA-BA07-VL15-PŘZ-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím o nepropuštění ze zařízení pro zajištění cizinců ze dne 20. 1. 2025, č. j. OAM-1530/BA-BA07-VL15-PŘZ-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon

o azylu“), nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 2. 3. 2025. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, ve které navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 10. 11. 2024 byl žalobce kontrolován při pobytové kontrole. Na výzvu policie nepředložil žádný doklad totožnosti. Police České republiky, Krajské ředitelství policie Hlavního města Prahy (dále jen „krajské ředitelství“) rozhodnutím ze dne 10. 11. 2024, č. j. KRPA-352092-14/ČJ-2024-000022-ZSV, rozhodlo tak, že se podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999, o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince byla stanovena podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
3. Rozhodnutím ze dne 11. 11. 2024, č. j. KRPA-27/ČJ-2024-000022-ZSV, krajské ředitelství uložilo žalobci správní vyhoštění a stanovilo dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, na dobu 1 roku.
4. Žalobce dne 12. 11. 2024 požádal o udělení mezinárodní ochrany.
5. Rozhodnutím o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 15. 11. 2024, č. j. OAM-1530/BA-BA07-BA06-PS-2024, rozhodl žalovaný tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu dobu trvání zajištění stanovil do 2. 3. 2025.
6. Následně byl žalobce předvolán k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany a vyzván k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Poskytnutí údajů se uskutečnilo dne 20. 11. 2024. Žalobce uvedl, že je ateistou, nemá žádné politické přesvědčení, je ženatý, ale s manželkou není v kontaktu. Děti žijí ve Vietnamu. Uvedl, že na přelomu října a listopadu 2022 letecky opustil Vietnam, vycestoval na základě platného víza do Rumunska, kde měl zajištěnou práci i ubytování. V srpnu 2023 opustil Rumunsko a přijel do České republiky. Žalobce disponoval rumunským vízem s platností od 18. 10. 2022 do 15. 1. 2023. Dále sdělil, že žádá o mezinárodní ochranu kvůli velkým dluhům ve Vietnamu; peníze si půjčil od černé společnosti. Musí živit své dvě děti ve Vietnamu, proto chce v České republice zůstat a získat dostatek finančních prostředků, aby se mohl vrátit do vlasti a starat se o děti.
7. Žalobce požádal dne 15. 1. 2025 (podání bylo doručeno žalovanému dne 17. 1. 2025) o přezkum důvodů trvání zajištění s návrhem na vydání zvláštního opatření. K podání žalobce přiložil Doklad (potvrzení) o zajištění ubytování, podepsaný dne 27. 11. 2024, podle kterého ubytovatel potvrdil, že poskytne žalobci ubytování na dobu od 27. 11. 2024 do 10. 11. 2025 na adrese N. X, Č. T.
8. Dne 20. 1. 2025 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž o žádosti žalobce rozhodl tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu dobu trvání zajištění stanovil do 2. 3. 2025.

III. Žaloba

9. Žalobce nejprve obecně namítal porušení § 2 odst. 2, 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.
10. Žalobce brojil proti tomu, že žalovaný nevyužil možnosti uložit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Sdělil, že nemá zájem mařit průběh řízení o mezinárodní ochraně a jeho cílem je postupovat v souladu s právním řádem České republiky a svůj pobyt v zemi legalizovat. Nelegální pobyt žalobce není jeho cílem, naopak chce hájit svá práva. Žalobce podal ve věci mezinárodní ochrany žalobu a má zájem účastnit se soudního řízení. Žalobce má zajištěno ubytování, na adrese tohoto ubytování bude mít řádně označenou domovní schránku a bude si přebírat veškerou poštu. V případě, že by byl žalobce propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců, nebyl by nucen setrvat v pobytovém středisku, což je z ekonomického hlediska výhodnější pro Českou republiku. Tím, že je žalobce nezákonně zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, vznikají jak České republice, tak žalobci zbytečné náklady, které by nevznikly, pokud by žalovaný uložil žalobci zvláštní opatření.
11. Žalobce zdůraznil, že při zajištění cizince musí existovat individuální, objektivní a oprávněný důvod pro zajištění. Žalovaný se však individuálními okolnostmi případu nezabýval. Pouze paušálně a formalisticky konstatoval, že nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce skutečně poskytoval žalovanému součinnost v rámci správního řízení. U žalobce však neexistují oprávněné důvody se domnívat, že by na adrese ubytování nevyčkal do doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a skrýval se před orgány veřejné moci či že by s žalovaným nespolupracoval. Žalobce měl za to, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
12. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
13. Současně žalobce navrhl, aby krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, respektive k nepropuštění ze zařízení pro zajištění cizinců stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
15. Žalovaný neshledal u žalobce důvody, které by umožňovaly jeho propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení dalšího řízení ve věci mezinárodní ochrany za umožnění mu volného pohybu na území České republiky. Žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by žalovaného vedly ke změně jeho původního rozhodnutí.
16. Co se týče dokladu o ubytování a jeho konstatování žalobce, že na této adrese se bude zdržovat, žalovaný uvedl, že potvrzení o ubytování bez uvedení dalších okolností nelze samo o sobě, s ohledem na pobytovou historii žalobce a nerespektování právních předpisů České republiky, shledat jako záruku toho, že by se na dané adrese zdržoval a poskytoval správnímu orgánu potřebnou součinnost. Žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl žádné

argumenty, které by představovaly alespoň nějakou indicii pro závěr, že by zvláštní opatření skutečně dodržoval.

17. Podle žalovaného u žalobce nebyly zjištěny žádné okolnosti, a ani žadatel je ve své žádosti o propuštění netvrdil, které by svědčily o tom, že je zranitelnou osobou, jejíž zajištění by bylo dle § 46a odst. 3 zákona o azylu vyloučeno. Zákon o azylu, konkrétně § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, jasně stanovuje, kdo je zranitelnou osobou, tedy nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým či zletilým zdravotně postiženým dítětem, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Sam jmenovaný před správním orgánem neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že se v jeho případě jedná o zranitelnou osobu, a ani správní orgán nic takového nezjistil.
18. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci soudem

19. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
20. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu bez nařízení ústního jednání, protože žalobce jednání nenavrhoval, krajský soud uskutečnění jednání nepovažoval za nezbytné a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání.
21. Krajský soud se nejprve zabýval rozsahem přezkumu žaloby. Postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění *neuplatní* pravidlo soudního přezkumu v *mezích uplatněných žalobních bodů* (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). Tyto závěry lze vztáhnout na rozhodnutí o propuštění ze zařízení podle § 46a zákona o azylu, v uvedených intencích tak krajský soud přistoupil k posouzení zákonnosti rozhodnutí o nevyhovění žádosti o propuštění ze zařízení.
22. Žaloba není **důvodná**.
23. Žalobce nejprve obecně namítal porušení § 2 odst. 2, 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 správního řádu, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Tyto obecné námitky však soud nepovažuje za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky*

jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedené obecné námitky žalobce nedostály, neboť jde pouze o citace a parafráze ustanovení správního řádu, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se proto jimi samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.

24. Žalobce brojil proti tomu, že žalovaný neuložil žádné ze zvláštních opatření, nepropustil žalobce ze zajištění a nezohlednil individuální okolnosti jeho případu.
25. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Z tohoto důvodu, tedy dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, byl žalobce rozhodnutím o zajištění ze dne 15. 11. 2024 zajištěn.
26. Žalobce následně žádal, aby žalovaný bez zbytečného odkladu přistoupil k ukončení jeho zajištění, případně žalobci uložil povinnost osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené či se zdržovat v pobytovém středisku určeném ministerstvem. Využil tak práv stanovených v § 46a odst. 10 zákona o azylu, podle kterého *ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.* Žalovaný žalobcovu žádost posoudil a dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že žalobce nesdělil a neprokázal žádné okolnosti, které by jeho propuštění ze zajištění či uložení zvláštních opatření odůvodňovaly. S tím žalobce nesouhlasil a měl za to, že žalovaný neměl rozhodnout o tom, že je žalobce nadále zajištěn, ale měl jej propustit při současném uložení zvláštních opatření.
27. Zvláštním opatřením podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se rozumí rozhodnutím žalovaného uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) osobně se hlásit žalovanému v době ministerstvem stanovené. Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince neomezuje, a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich uložení zpravidla na místě nebude.
28. K aplikaci těchto ustanovení, jimiž zákon o azylu transponoval čl. 8 odst. 2 a 4 přijímací směrnice, se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2017,

č. j. 1 Azs 349/2016-48. V něm vyložil, že pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Přitom nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele. Uvedl, že *„jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince.“* Volba zvláštních opatření je totiž v první řadě *„vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat. Uložení zvláštního opatření musí být dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, pokud by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (...). Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019-34).*

29. V nyní posuzované věci žalobce obecně namítal, že bude s žalovaným spolupracovat a není důvod se domnívat, že by mařil řízení, nepřebíral poštu či utekl. Předložil doklad o zajištění ubytování na soukromé adrese. Žádné individuální okolnosti příadu v žalobě neuvedl. Krajský soud připouští, že předložení dokladu o zajištění bydlení je obecně vhodným předpokladem k tomu, aby mohla být plněna ohlašovací povinnost smyslu § 46 odst. 1 písm. b) zákon o azylu, neboť má-li cizinec zajištěné bydlení, pak bude pravděpodobněji pro správní orgány snadněji dosažitelný, a tedy lze předpokládat, že s nimi bude spolupracovat a že nebude zmařen cíl zajištění (srov. rozsudek NSS 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48). Proto předložil-li žalobce spolu s žádostí o propuštění ze zajištění též doklad o zajištění ubytování, jedná se bezpochyby o relevantní podklad, který je třeba při hodnocení žádosti o propuštění ze zajištění zohlednit. To žalovaný učinil na straně 2 ve čtvrtém odstavci napadeného rozhodnutí.
30. Žalovaný vysvětlil, že potvrzení o ubytování nelze bez uvedení dalších okolností s ohledem na pobytovou historii žalobce a nerespektování právních předpisů shledat jako záruku toho, že se bude na dané adrese zdržovat a poskytovat žalovanému potřebnou součinnost. Žalobce o mezinárodní ochranu požádal v zařízení pro zajištění cizinců poté, co byl zajištěn a stál před reálnou hrozbou správního vyhoštění. Žalobce nemá dle jeho vyjádření k České republice žádné vazby, jeho finanční situace je nejasná, nemůže ani pracovat (dle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti může žadatel o mezinárodní ochranu být zaměstnán až po uplynutí 6 měsíců ode dne podání žádosti). Žalobce nenavozuje jistotu v plnění všech jeho povinností, spojených se zvláštním opatřením (např. povinnost pravidelně dojíždět a hlásit se ministerstvu ve smyslu § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu). Krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje. Potvrzení o ubytování bez uvedení dalších okolností nelze samo o sobě shledat jako záruku toho, že by se žalobce na dané adrese skutečně zdržoval. Žalobce neuvedl žádné argumenty, které by představovaly alespoň nějakou indicii pro závěr, že žalobce by zvláštní opatření skutečně dodržoval. Nevysvětlil, jak by ubytování financoval, kdo mu jej

poskytl, nesdělil žádné individuální okolnosti, na základě kterých by bylo možné dojít k závěru, že žalobce skutečně změnil svůj přístup a s žalovaným by spolupracoval. Obecné tvrzení, že chce žalobce vyčkat na výsledek řízení o žádosti o mezinárodní ochranu takovouto skutečností není.

31. Z výše uvedených důvodů žalovaný nepochybil, pokud dospěl k závěru, že se okolnosti případu žalobce od vydání rozhodnutí o zajištění nezměnily, nevyužil některé z mírnějších opatření dle § 46 odst. 1 zákona o azylu a nevyhověl žádosti žalobce o propuštění ze zajištění. Soud na základě obsahu správního spisu neshledal, že by některé zvláštní individuální okolnosti svědčící ve prospěch žalobce žalovaný nezohlednil, jak žalobce v žalobě neurčitě namítal.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

32. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud samostatně nerozhodoval, neboť po učinění nezbytných procesních úkonů rozhodl ve věci samé.
34. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Ostrava 26. února 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně